

Arrest

**nr. 39 940 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2010 tot aanwijzing aan de bevoegde IIde kamer.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 21 november 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op dezelfde dag geeft het EURODAC-systeem aan dat verzoekers vingerafdrukken op 6 oktober 2008 genomen werden in Hongarije. De Belgische autoriteiten versturen een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 27 januari 2009 verklaart Hongarije zich expliciet akkoord met de terugname van verzoekers en bevestigt Hongarije dat verzoekers er op 2 oktober 2008 een asielaanvraag indienden.

Op 26 februari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) op naam van en voor hun dochter, die medische problemen heeft.

Op 16 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekers (bijlage 26quater).

Op 15 juni 2009 wordt het beroep tegen de beslissing van 16 maart 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 28 653. Het beroep bij de Raad van State werd op 19 augustus 2009 bij arrest nr. 4853 niet toelaatbaar verklaard.

Op 25 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Me référant à la demande d'autorisation de séjour introduite par courrier recommandé le 26.02.2009 auprès de nos services par:

B.D. 5...)+ épouse B.S. (...)+ enfants (...)

*In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat de aanvraag die door onze diensten ontvankelijk verklaard werd op 08.06.2009, **ongegrond** is.*

Motifs/ redenen :

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De aandoening waarvoor mej. B.S. (...) werd behandeld is, volgens de ambtenaar-geneesheer, niet abnormaal voor haar leeftijd en komt zelfs regelmatig voor bij kinderen van die jonge leeftijd. Zij moeten immers nog een immuniteit opbouwen tegen de meest voorkomende micro-organismen. Vanuit medisch standpunt is er volgens de ambtenaar-geneesheer dan ook geen enkel bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Ook volgens de behandelende artsen is het niet nodig om een regelmatige controle door een arts te verzekeren en is de nabijheid van een ziekenhuis niet noodzakelijk (medisch attest van dr. S. B.dd.05.01.2009). In het meest recente attest van 05.05.2009 stelt dr. B. dat de aandoening een goede evolutie kent en na enkele weken zal genezen zijn.

We kunnen derhalve besluiten dat

1) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,

of

2) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM.(...)"

Op 10 december 2009 worden tevens twee bevelen om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoekers. Deze betreffen de tweede en derde bestreden beslissing.

Op 25 januari 2010 laat verweerder weten dat gezien het betrokken gezin niet kon worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten binnen de voorziene termijn van 6 maanden, hun asielaanvraag in België wordt behandeld.

2. Over de ontvankelijkheid

Aangaande de tweede en derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten dient er ambtshalve op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoekers op 21 november 2008 een asielaanvraag indienden waarbij de verwerende partij op 16 maart 2009 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekers heeft genomen. Op 15 juni 2009 wordt het beroep tegen de beslissing van 16 maart 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 28 653. Op 25 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 26 februari 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens wordt op 10 december 2009 aan elk van de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerder laat in zijn nota echter weten en legt het bewijs neer aan de hand van een interne nota van 25 januari 2010 dat verzoekers hun asielaanvraag alsnog door België zal worden behandeld en dit omdat de betrokkenen niet konden worden overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten binnen de voorziene termijn van 6 maanden. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekers na de afgifte van de bevelen een tijdelijk verblijfsrecht hebben verkregen zodat het bevel van eerdere datum derhalve geen uitwerking meer kan hebben (RvS 25 januari 2001, 92 634). Het gegeven dat de asielaanvraag van verzoekers alsnog ongegrond kan worden bevonden, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bestreden bevelen niet meer kunnen worden uitgevoerd. Na een eventuele weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus zal de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moeten nemen (RvS 8 mei 2006, 158.404). De eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten dat voorafging aan de afgifte van een tijdelijke verblijfstitel kan verzoekers in casu niet tot voordeel strekken. Verzoekers hebben dan ook geen actueel belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk aangaande de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 december 2009.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur dat aan het bestuursorgaan oplegt met kennis van zaken uitspraak te doen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de verschillende motieven bespreken waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekers voeren dan ook eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3. Verzoekers voeren in hoofdzaak aan dat de gespecialiseerde geneesheer niet enkel de gezondheidstoestand, maar ook de mogelijkheid om in het land van herkomst een doeltreffende behandeling te ontvangen moet beoordelen en dat in casu enkel werd gekeken naar de gezondheidstoestand van verzoekers' dochter. Verzoekers wijzen er ook op dat dit onderzoek gebeurde louter op grond van de door hen neergelegde getuigschriften en zonder hun dochter te onderzoeken. Zij stellen dat de ziekte wordt geminimaliseerd. Verzoekers stellen dat verweerder geen rekening hield met het feit dat hun dochter de ziekte op aanhoudende en regelmatige wijze zal ontwikkelen. Het feit dat zij mag reizen wil nog niet zeggen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verweerder diende zich te vergewissen of er in het land van herkomst aangepaste en doeltreffende zorgen beschikbaar zijn. Verzoekers haalden immers aan dat zij gelet op de discriminatie ten aanzien van hun Rom etnie en om financiële redenen niet over de noodzakelijke medische handelingen zouden kunnen beschikken. Verzoekers verwijzen hiervoor ook naar een arrest van de Raad van State en concluderen dat het niet onderzoeken van de kwaliteit van de zorgen in het land van herkomst noch van de toegankelijkheid ervan voor verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

3.4. Verzoekers dienden op 26 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun dochter lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op medische adviezen van zowel de door verzoekers neergelegde attesten als het verslag van de ambtenaar geneesheer. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer, die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Verzoekers stellen terecht dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De aandoening waarvoor mej. B.S. (...) werd behandeld is, volgens de ambtenaar-geneesheer, niet abnormaal voor haar leeftijd en komt zelfs regelmatig voor bij kinderen van die jonge leeftijd. Zij moeten immers nog een immuniteit opbouwen tegen de meest voorkomende micro-organismen. Vanuit medisch standpunt is er volgens de ambtenaar-geneesheer dan ook geen enkel bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Ook volgens de behandelende artsen is het niet nodig om een regelmatige controle door een arts te verzekeren en is de nabijheid van een ziekenhuis niet noodzakelijk (medisch attest van dr. S. B. dd.05.01.2009). In het meest recente attest van 05.05.2009 stelt dr. B. dat de aandoening een goede evolutie kent en na enkele weken zal genezen zijn.

We kunnen derhalve besluiten dat

1) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,

of

2) niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM.(...)"

De Raad wijst erop dat verzoekers rekening moeten houden met het ogenblik waarop de bestreden beslissing is genomen. Verweerder dient in casu na te gaan of verzoekers' dochter op het ogenblik van de bestreden beslissing lijdt aan een ernstige aandoening die verhindert dat zij kan terugkeren of waarvoor geen behandeling toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoekers betwisten niet de conclusies van de artsen met name dat de aandoening een goede evolutie kent en na enkele weken zou zijn genezen, dat het regelmatig voorkomt bij kinderen van jonge leeftijd die hun immuun systeem nog moeten opbouwen en dat het niet nodig is om een regelmatige controle door een arts te verzekeren en de nabijheid van een ziekenhuis niet noodzakelijk is. Zij betwisten aldus niet dat hun dochter, actueel, met name op het ogenblik van de bestreden beslissing zonder probleem zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst daar de ziekte ongeveer genezen is.

Zij stellen echter dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hun dochter "geneigd is op aanhoudende en regelmatige wijze de ziekte te ontwikkelen. Dat het de reden is voor dewelke haar persoonlijke geneesheer aanraadt aandacht te hebben voor alle hoogst waarschijnlijke herhalingen wegens het feit dat het kind een zwakke gezondheid heeft, dat het weinig weegt en dat het zich in een

zorgelijke toestand bevindt. “*Dat het eveneens wenselijk is om zich ervan te vergewissen dat de dochter van de verzoekers in haar land van herkomst over de aangepast en doeltreffende zorgen zal kunnen genieten*”. Verzoekers wijzen erop dat zij bij hun aanvraag documenten hebben neergelegd die aantonen dat hun dochter onmogelijk de noodzakelijke medische behandelingen kan genieten wegens enerzijds de etnische discriminatie waarvan zij het slachtoffer zijn en anderzijds om financiële redenen.

Hoewel de artsen in hun verslagen hebben aangegeven dat er een kans bestaat dat hun dochter hervalt, heeft de ambtenaar-geneesheer duidelijk gesteld dat het geen chronische aandoening betreft. Bijgevolg staat het allesbehalve vast dat hun dochter zal hervallen of deze ziekte opnieuw zal ontwikkelen. Verweerder dient zich voor het nemen van de beslissing te baseren op de feiten en niet op hypothesen. De ambtenaar-geneesheer heeft duidelijk geconcludeerd dat hun dochter kan terugkeren naar haar land van herkomst en dat er geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. De arts stelt duidelijk dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder zich baseert op deze conclusie om te stellen dat verzoekers' dochter niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Bijgevolg diende verweerder niet verder na te gaan of er behandelingen mogelijk of toegankelijk zijn in het land van herkomst. Verweerder kon dus op redelijke wijze concluderen dat verzoekers' dochter niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat verweerdens conclusie dat een terugkeer geen schending uitmaakt van het artikel 3 van het EVRM onredelijk is.

Een schending van artikel 9ter, de materiële motiveringsplicht of artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 8 en 3 van het EVRM aan en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers wijzen erop dat zij op 26 februari 2009 niet enkel een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor hun dochter maar ook voor de moeder van verzoekster of de grootmoeder van het gezin. Beide aanvragen werden dezelfde dag ingediend en verwezen naar de ander zodat Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de familiale band en de hangende aanvragen. Verzoekers wijzen erop dat de aanvraag van hun grootmoeder nog hangende is en zij aldus nog gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. Doordat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten kregen, zullen zij gescheiden worden van hun grootmoeder wat een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM daar de (schoon)moeder-grootmoeder ontegensprekelijk deel uitmaakt van hun gezin en daar dit een nefaste invloed zal hebben op de gezondheidstoestand van hun (schoon)moeder, respectievelijk grootmoeder omdat de arts attesteerde dat de aanwezigheid van familie noodzakelijk is. Ofwel zal hun grootmoeder samen met hen het land dienen te verlaten zodat ze niet gescheiden worden doch dit is in hoofde van hun grootmoeder een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.6. Het tweede middel is louter gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit bovenstaande is reeds gebleken dat het beroep ten aanzien van de bevelen om grondgebied te verlaten onontvankelijk is daar de eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten die voorafgingen aan de afgifte van een tijdelijke verblijfstitel verzoekers in casu niet tot voordeel kan strekken. Verzoekers hebben dan ook geen actueel belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bevelen zodat ook het tweede middel onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten niet kunnen worden uitgevoerd gelet op hun precair verblijfsrecht, er ook geen sprake is van een scheiding ten opzichte van hun (schoon)moeder of grootmoeder die verplicht zou zijn om mee te reizen, zodat er ook geen sprake is van een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN